

Wilde ik serieus de kist in zonder ooit een succesvol clublid te zijn geweest?

O

m mij heen zijn verbazend veel mensen lid van een wandel-, lees-, kook- of tuinclub. Ik sla dat met afgunst gade, want in mijn hart ben ik ook echt een knusse clubjesvrouw die graag interesses met gelijkgestemden zou delen. Alleen komt daar in de praktijk niets van terecht omdat ik tevens een vervelende prinses op de erwt ben. Zo zat ik ooit bij een beleggingsclubje waar ik het maar heel kort volhield omdat een van de aanwezigen de koersbewegingen uitdrukte in 'prozenten'. "Procent!" siste ik dan tussen mijn tanden. Ik moest me zowat iedere minuut schrap zetten, want als je over beleggingen praat, komen daar nu eenmaal percentages aan te pas. Prozent, prozent, ik kon dat mens wel wurgen, ik had nog liever tien procent verlies dan één procent winst, ik werd er helemaal gek van, ik wilde met zware voorwerpen gaan gooien, het was niet te doen. Met zo'n instelling kom je in clubverband niet ver. Misschien was iets waarbij verbale communicatie geen rol speelde geschikter, gezien mijn kennelijk hysterische gevoeligheid op dit gebied. Met vier vriendinnen begon ik dus een meditatieclubje. O, hoe weldadig was dat! Met gesloten ogen zaten wij zwijgend in de lotushouding bijeen en ademden onze chakra's open. Innerlijke rust leek nu binnen handbereik, ware het niet dat er

opnieuw een hinderlijke kant van mijn persoonlijkheid aan het licht kwam. Een honderd procent belachelijke kant zelfs: ik kon het niet opbrengen om iedere donderdagavond een vaste verplichting te hebben. Niet dat er op donderdag regelmatig veel andere opties waren, het ging alleen om het idee. Dan ben je toch knetter? Ja, dan ben je knetter, en dan zul je het clubjesgebeuren verder maar uit je hoofd moeten zetten. Eenzaam vervolgde ik mijn schrale levenspad, inwendig hunkerend naar groepsverbanden, maar wel wijzer geworden. Dat heb ik decennia lang volgehouden. Totdat ik onlangs werd uitgenodigd me aan te sluiten bij een filmclub. Die arme, lieve vrouwen hadden geen idee wat ze met mij in hun midden zouden halen. Ik moest natuurlijk nee zeggen, maar in een impuls zei ik ja. In die dertig jaar sinds de meditatieclub zou ik toch wel enige groei hebben doorgemaakt? Of wilde ik serieus de kist in zonder ooit een succesvol clublid te zijn geweest? Kort en goed, we zijn inmiddels vier keer samen naar de bioscoop geweest, en tot nu toe doe ik het best aardig, al zeg ik het zelf. Het is gewoon een kwestie van rustig door de neus blijven ademen. Dit keer gaat het me lukken.

Renate Dorrestein (1954)
schrijft in *iedere Zin*
waar een vrouw zoal tegenaan
loopt – tegenwoordig
vooral zichzelf.

Renate Dorrestein